

holber dette sig saaledes, da forekommer det mig klart, at det under vore Forhold er noget modsigende at ville sige, at Avancement fra Premierlieutenant til Capitain for en Deel skal foregaa ved Valg, istedetfor at Hensyn til Statskassens Tarv og til Billighed synes at maatte medføre, at man indskrænkede sig til at lade Valg indtræde først ved en Capitains Oprykkelse til Stabsofficer. Naar vi komme dertil, da er det anerkjendt af Alle, at en Mand kan være en ganske udmærket Officer for et Compagni, uden at være istand til at føre et større Corps, som en Bataillon, i Særbeleshed naar man, som hos os tidligere har været Tilfældet — Noget, som jeg frygter for at Krigsministeren, dersom en Krig maatte være nær forestaaende, igjen maae tye til, — bringer Bataillonerne op til en Størrelse af 1,000 Mand eller maaskee endog derover. Er det ikke et Slags Odslen med Kræfter og en daarlig Deconomi, og er det ikke et Slags Ubillighed mod Bedkommende, naar en Premierlieutenant, der maaskee allerede i dette Dieblif staaer som Premierlieutenant, og som maaskee ogsaa med Tre har ført Compagni i Krigen 1864, bliver at affledige, fordi denne Mand nu er saa og saa gammel, fordi han har endt sit 42de Aar, førend Spørgsmaalet om hans Oprykkelse til Capitain ligger for. Jeg troer, at hverken Landet eller Individet eller Statskassen er tjent dermed. Jeg tillader mig at høre dette, fordi jeg i Erkjendelsen af paa den ene Side denne Lovs store Vigtighed for Fædrelandet og paa den anden Side det store Ansvar, vi vilde paadrage os, hvis vi i et saa trueth Dieblif som dette bragte det Resultat tilstede, at Loven maaskee ikke kom ud, nødigt reiser det Slags Spørgsmaal i et saadant Dieblif, og jeg tilstaaer aabent, at efterat den høitærede Krigsminister har erklæret sig, som han gjorde, opgiver jeg ligefrem Haabet om at sætte dette Punkt igjennem og skal udsætte det til bedre Tider, til andre Forhold. Thi det maa jeg tilstaae, at jeg i Alt, hvad der er hitted mod dette Forslag, ikke har fundet Noget, der i Realiteten har talt derimod. Men paa den anden Side tillægger jeg det heller ikke den Vigtighed, at jeg skulde bringe Loven i Fare for dets Skyld, og forsaavidt mine

Medforslagsstillere derfor maatte tænke som jeg, skal jeg ikke have Noget imod at frasalbe det. Det andet Stykke af Forslaget er ikke Andet end en Redactionsændring, som kun vil komme i Betragtning, dersom det første Stykke vedtages. — Hvad Forslaget under Nr. 11 om Aldersgrænsen angaaer, da er det jo klart efter den Udtalelse, som vi nu hørte af den høitærede Krigsminister, og efterat det kun lykkedes mig at faae een Stemmes Majoritet for dette Forslag her i Thinget, dengang det her blev vedtaget, at jeg ikke med Iver tør forsøgte det. Jeg siger derfor, at skjøndt jeg troer, at den høitærede Krigsminister lægger en større Vægt paa denne Aldersgrænses Fastsættelse, end den fortjener og end det egentligt passer i Danmark, saa anseer jeg dog ikke dette for at være af nogen overordentlig Vægt. — Det sidste Forslag, som jeg har deeltaget i at stille, Forslaget under Nr. 13, har jeg sluttet mig til, fordi det virkelig er min Mening, at Hærløven umiddelbart bør efterfølges af Lønningeloven, men jeg indrømmer meget gjerne, at det fra et formelt Standpunkt, og navnlig fra den høitærede Ministers Standpunkt og i Diebliffet, har sin Betænkelse. Jeg lægger saa meget mindre Vægt paa dette Forslag nu, efterat den høitærede Minister ganske bestemt har udtalt, at ogsaa han vilde finde, at det var et stort Ansvar for Krigsbestyrelsen at paatage sig, dersom Lønningeloven ved en Feil fra dens Side ikke maatte komme tilstede.

Efter disse Ytringer af mig vil man altsaa see, at jeg er enig med den ærede Ordfører i den Betragtning, at det sømmer sig for Thinget, efter alle de Afstemninger, her ere foregaaede, at sikkre sig Loven som den er, og der er maaskee Ingen, for hvem det kan falde vanskeligere i denne Sag at resignere, end det netop er for mig. Paa den anden Side skylder jeg at sige, at skjøndt jeg troer, at denne Lov, naar Hæren skal udvikles til et virkeligt Forsvar, maa ubergaae ikke saa Forandringer og modtage megen og forstandig Udvikling, saa staaer det mig dog klart, at den første Betingelse for, at den skal kunne føre os til det, vi Alle ville, et virkeligt Forsvar, er, at dens Udvikling, navnlig i den første Tid, bliver i en hærkelig og forstandig Haand, hvilket jeg antager, at den vil være i